

Scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovali: **Charlotte Ambrož, Julie Brodová, Alžběta Brablecová, Ester Dvorská, Valentýna Heraltová, Rozálie Syslová**

Cyrlometodějské gymnázium, základní škola a mateřská škola v Prostějově

Naše pamětnice Zuzana Plchová prožila neobyčejný život, který ji postupně zanesl do tří různých zemí. Narodila se v roce 1939 v maďarském městě Szarvas slovenským rodičům.

Tam žila do svých devíti let a po druhé světové válce se přestěhovali s rodiči a bratrem na Slovensko, do Hronovců.

Právě na Slovensku získala paní Zuzana vzdělání na zemědělské škole. Začala pracovat v JZD a to jí vlastně úplně změnilo život, protože:

„My jsme měli družbu s JZD Klenovice, tak jsme se chodili navštěvovat, tak tam ho dovedl kamarád na večer na tanec, tak při tancovačce, tak mě potom vzal na tancování a dovedl, doprovodil tam, kde jsme byly ubytovaný.“

A kdo? Její budoucí manžel František Plch, který v té době dělal na dráze. Ale k tomu, aby byla svatba, byla ještě dlouhá cesta z Moravy na Slovensko.

„Už měl dvacet šest manžel tehdá, švagr ho říká dyť budeš doma mládenec rodičům na krku a tak dál, tak se ožeň. Tak proč nezajdeš pro tu svou tanečnicu. No, vždyť tady máš dráhu zadarmo, proč už se nerozjedeš? No, tak se rozjel, zadarmo, tím vlakem.“

A jak to dopadlo? Paní Plchová šla jednou z nějakého vyřizování a najednou před sebou uviděla povědomou tvář:

„Říkám: Je to ten můj tanečník, nebo ne? A taky že ja, tak mě pak doprovodil, protože tatínek už o tym věděl, už doma maminka vařila lečo a tarhoňu...“

František Plch se rodičům líbil, tatínek o něm řekl, že bude pracovitý, a tak za necelý rok byla na Slovensku svatba.

„No velká svatba byla, velká, měla jsem pozvanýho aj dědečka aj babička, to mám takový průvody velký dlouhý, že bylo sedm družiček a těchto mládenců a tak dále.“

„Jo, bílý dlouhý šaty, závoj a věneček pěkněj, jo.“

Po svatbě spolu manželé Plchovi žili na Moravě, nejprve v Obědkovicích, později v Mostkovicích. Narodily se jim dvě děti a žili spolu 51 let, až do smrti pana Františka Plcha. Ptali jsme se paní Plchové, na co v životě nejraději vzpomíná.

„Na to, že jsem si vzala manžela pracovitýho a rozuměli jsme si, a že jsme se nehádali, jo.“

„Takže tady toto byla ta osudová láska.“